

Jakobe sad ved Vinduet — halvt bortvendt, med Haanden under Hagen — og saae tankefuldt udover Vandet.

»Ja — Mod mangler han jo ikke,« sagde hun en god Stund efter, at Onkelen havde talt. Hun sad og tænkte paa den Søndag, da Per havde sat hele Huset i Oprør ved sin dumdristige Svømmetur; hun havde dengang tilfældigt staaet ude paa Altanen og set udover Vandet og havde herfra hørt Kandidat Ballings og de andre Herrers barnlige Pjasken og Skrigen nede omkring Badehuset, som laa skjult af Havens tætte Løvmasser. Da saae hun pludselig hans mørke Hoved langt ude i den oprørte Sø. Hun tænkte i Begyndelsen sletikke paa, at det kunde være ham, ja vidste end ikke bestemt, at det var et Menneske. Først da der blev gjort Anskrig, forstod hun det . . . Og hun kunde endnu fornemme det Skrækkens kolde Gys, der i det Øjeblik havde gennemisnet hende og længe efter holdt sig som en Snurren i alle Fingerenderne.

Ved Middagsbordet blev »Falkens« Artikel atter bragt paa Bane, denne Gang af Ivan, der var vendt hjem fra Byen opfyldt af fantastiske Forestillinger om den Opsigt, den havde vakt. Han havde paa Vejen til Stationen været oppe paa Redaktionskontoret hos Dyhring, der havde fortalt ham om sin Onkels Besøg og med livlige